

Parohia Romano-Catolică Adormirea Maicii Domnului

FOAIE

AUGUST 2015

PAROHIALĂ

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

15 august,

**Solemnitatea Adormirea Maicii Domnului
hramul comunității noastre**

Cu ani în urmă, mai ales la sate, ziua hramului era întâmpinată cu bucurie și cu multă solemnitate, spiritul de sărbătoare fiind prezent în toate familiile. Casele, străzile, totul strălucea de curățenie, iar biserica era și ea împodobită de sărbătoare. Pe lângă aspectul spiritual, hramul era și o bună ocazie de comuniune cu familia lărgită, cu rudele mai îndepărtate și cu prietenii. Astăzi, hramul și-a pierdut din trăirea și din obiceiurile de altă dată, însă semnificația lui a rămas aceeași. Și astăzi, pentru fiecare comunitate creștină, hramul este zi de mare sărbătoare.

Pe 15 august, când Biserica celebrează **Solemnitatea Adormirea Maicii Domnului**, comunitatea noastră își sărbătorește hramul. Și an de an, comunitatea noastră, asemenea celorlalte comunități, sărbătorește acest moment important din viața comunitară. Dar ce este, de fapt, hramul și care este semnificația lui?

Fiecare biserică, atunci când este sfințită de către episcop, primește un nume, care devine hramul său. **Deci, sfințirea unei biserici poate fi considerată certificatul de botez al noului lăcaș de cult, care primește de la Păstorul său hramul și numele.** De obicei, numele unei biserici este un eveniment din istoria sfântă, de exemplu: Nașterea Maicii Domnului, Coborârea Duhului Sfânt, Buna-Vestire, Adormirea Maicii Domnului, sau numele unor sfinți: Sfântul Ioan Botezătorul, Sfântul Nicolae, Sfânta Tereza...

În momentul sfințirii, patronul unei biserici devine sfântul în cinstea căruia

este consacrată biserica și sub ocrotirea căruia este încredințată comunitatea de credincioși. Icoana sfântului protector se așază la loc de cinste în altarul bisericii.

Hramul bisericii se celebrează cu deosebită solemnitate în ziua comemorării evenimentului sau a sfântului. De obicei, alături de comunitatea în sărbătoare și de preoții ei, participă și credincioși din alte comunități și mai mulți preoți.

Pentru că **hramul este sărbătoarea întregii comunități**, este bine și recomandat ca toți credincioșii să se apropie de Sacramentul Spovezii și de Sfânta Împărtășanie. **Toți credincioșii care, spovediți fiind, se împărtășesc, fac rugăciuni după intenția Sfântului Părinte și participă la sărbătoarea hramului, pot dobândi indulgența pleneră.**

Referindu-ne la parohia noastră, în ziua hramului vom consacra comunitatea noastră Inimii Neprihănite a Mariei. În 1917, însăși Sfânta Fecioara a cerut păstorașilor de la Fatima consfințirea neamului omenesc la Inima sa: „...Eu voi veni să vă cer consfințirea lumii către Inima mea Neprihănită ...”. La 25 martie 1984, Papa Ioan Paul al II-lea a consacrat omenirea întreagă la Inima Neprihănită a Mariei.

Consacrarea contribuie la trezirea și la însuflețirea credinței, la o reînnoire a vieții parohiei. Consfințirea poate fi considerată o protecție, un refugiu, un adăpost pentru a ne apăra mai bine de forțele Celui Rău. Anul acesta, în cadrul celebrării solemne de hram, vom rosti rugăciunea de consfințire la Inima Neprihănită a Mariei și de încredințare sub protecția Sfintei Fecioare.

Vă îndemn și vă aștept cu drag, pe toți, să încercați să participați la sărbătoarea hramului nostru cu inima sinceră, pentru a face din această zi un bun prilej de întărire a credinței, a comuniunii, a iubirii și a încrederii reciproce!

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

«Într-o noapte, am avut un vis minunat. Am văzut un drum lung, un drum care pornea de pe pământ și se ridica în aer, până se pierdea în nori și de acolo se îndrepta spre cer. Dar nu era un drum ușor, ba chiar aş putea zice că era o cale plină de piedici, presărată cu pietre tăioase și ascuțite, cuie ruginite, cioburi de sticlă. Oamenii mergeau pe acel drum desculți, picioarele multora erau în-sângerate.

Dar oamenii nu renunțau: doreau să ajungă în cer. Însă orice pas aducea durere, iar drumul era încet și greu. Apoi, în vis, l-am văzut pe Isus cum mergea înainte. Și El era desculț. Mergea încet, dar cu hotărâre, și nu se rănea la picioare. Isus urca fără încetare. În sfârșit, ajunsese în cer și acolo se așeză pe un tron aurit. Privea în jos, la cei care se străduiau să urce. Îi însuflețea cu privirile și gesturile sale. Imediat în urma lui venea Maria, mama lui.

Fecioara mergea chiar mai repede decât Isus, pentru că ea călca pe urmele lăsate de El. Astfel a ajuns repede alături de Fiul său, care o așeză pe un jilț mare la dreapta sa. De acolo, și Maria începu să-i încurajeze pe cei care urcau și îi îndemna să calce, asemenea ei, pe urmele Fiului Său.

Cei înțelepți așa și făcură și înaintară grabnic spre cer. Ceilalți se tot plângeau din pricina rănilor, se opreau adesea, uneori renunțând de tot și oprindu-se pe marginea drumului copleșiți de tristețe...».

(Bruno Ferrero)

Nu suntem niciodată singuri

Un medic îngrijea un bolnav de cancer. Când îl vizita, îl găsea mereu rugându-se. Într-o zi l-a întrebat:

- Ce ceri atunci când te rogi?
- Nimic. Nu cer nimic.
- Dacă nu ceri nimic, de ce te rogi?
- Ca să simt că nu sunt singur.

Un creștin nu are niciodată motiv să se simtă singur. Singurătatea, sentimentul singurătății înseamnă lipsa prezenței lui Dumnezeu.

Poți să ai multă lume în jurul tău și, cu toate acestea, să te simți singur. Însă nu se poate să avem această senzație dacă Dumnezeu este prezent în viața noastră. El ne însoțește, ne iubește, ne ascultă și ne înțelege.

Rugăciunea, înainte de toate, include și sporește conștiința că nu suntem niciodată singuri.

Dragostea se vede cu ochii sufletului

La un ospăț, printre musafiri se afla și un om lipsit de credință. Acesta l-a întrebat pe vecinul său, care era creștin:

- De unde știi tu că Dumnezeu ți-a iertat păcatele sau că îți ascultă rugăciunile, când nu vezi nimic din toate astea?
- Dar tu, îl întreabă la rândul său creștinul, de unde știi dacă este zahăr în ceaiul pe care îl bei acum?
- Cum de unde știi? Simt gustul zahărului, e dulce!
- Deci știi că este zahăr în ceaiul tău, chiar dacă nu-l vezi!? Tot așa simt și eu dragostea lui Dumnezeu în inima mea. Sufletul meu îngreunat de păcate simte dulceața iertării. Sfânta Liturghie, Spovada, rugăciunile îmi înalță sufletul care își găsește liniștea doar în Dumnezeu.

Dragostea nu se vede cu ochii trupului, ci cu ochii sufletului.

Cu mâinile goale

Un om se prezintă în fața lui Dumnezeu, la judecată, și-i spuse: „Iată, Doamne, am împlinit legea ta, nu am făcut nimănui nicio nedreptate și niciun rău. Mâinile îmi sunt curate, Doamnel!”.

Dumnezeu îi răspunse: „Într-adevăr, mâinile tale sunt curate, dar sunt goale!”.

In timpul liber, odihna sufletului face bine trupului

„Astăzi este prima zi din zilele care îmi rămân de trăit, de aceea o iau de la început”. Vacanța poate fi ocazia de a o lua de la început în viața spirituală, pentru o reîntoarcere la Domnul, pentru a privi în mod nou viața.

Într-un pasaj din Evanghelia după Marcu, Isus ne invită să ne desprindem de mulțime, de muncă și să ne ducem într-un loc retras. Este importantă invitația lui Isus de a merge într-un loc retras. Avem nevoie să ne distanțăm de mulțime, de cotidian; este nevoie să găsim tăcere și singurătate, să ne punem întrebări, să analizăm realitățile în care trăim, care uneori riscă să devină idoli pentru noi. Este importantă această îndepărtare. Un pictor se îndepărtează de tablou pentru a-și aprecia lucrarea, pe măsură ce o completează. Și noi, pentru a face o capodoperă din viața noastră spirituală, avem nevoie să ne distanțăm de cotidian.

Sfântului Francisc spunea: „În natură și în tăcere reușim să vorbim cu Dumnezeu”. Când plecăm în vacanță trebuie să găsim timp pentru tăcere, pentru solitudine, să ne ascultăm inima. Dacă ne deschidem inima, dacă știm să facem să înceteze zgomotele atâtor voci inutile, dacă ne retragem din mulțime și stăm în solitudine, este posibil să ascultăm tăcerea, să ascultăm inima noastră și, în străfundul ei, să-l ascultăm pe Dumnezeu care ne vorbește.

***Vă dorim, în continuare, o vară senină, în care să vă
puteți bucura de tăcere și de solitudine!***

Programul religios al parohiei

Sfintele Liturghii sunt celebrate după următorul program:

- de luni până sâmbătă, la orele **8.00; 18.00**.
- duminica, la orele **9.00; 11.00; 18.00**.
- În Sărbătorile de poruncă din timpul săptămânii, la orele **9.00; 11.00; 18.00**.

Sfântul Rozariu:

- în fiecare seară, la **17.25**
- duminica, la ora **8.25; 10.25 și 17.25**

Adorație în fața Preasfântului Sacrament:

- în fiecare joi, după Sfânta Liturghie de la ora **18.00**, pentru o oră, rămânem în Adorație euharistică și rugăciune pentru a ispăși și repara ofensele aduse Preasfintei Inimi a lui Isus și Inimii Neprihănite a Mariei.
- în fiecare primă vineri din lună și duminica, după Sfânta Liturghie de la ora **18.00**